

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 800
Letna naročnina L 1.500
Letna inozemstvo L 2.500
Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XIV. - Štev. 34 (705)

Gorica - četrtek 23. avgusta 1962 - Trst

Posamezna številka L 35

Nekaj potrebnih pripomb Berlin v središču napetosti

Ljubljanski dnevnik Delo je dne 12. avgusta objavil razgovor, ki ga je maršal Tito imel z ameriškim časnikarjem Drew Pearsonom in go. Agnes E. Mayer. Ta intervju so kasneje objavili številni časopisi v ZDA (baje 260 po številu). V tem intervjuju je predsednik Tito odgovoril na razna vprašanja politične vsebine, ki nas ne zanimajo. To, na kar hočemo opozoriti, pa je maršalov odgovor o verskem stanju v Jugoslaviji. Zastavljeno vprašanje se glasi:

»Znano vam je, da je rimsko-katoliška cerkev v ZDA imela kritično stališče do Jugoslavije zaradi njenega odnosa do cerkve. Slišal pa sem, da so se ti odnosi v zadnjem času popravili in da država izplačuje celo pokojnine duhovnikom. Ali to drži?»

Odgovor: »To drži in zdaj nimamo težav v Jugoslaviji. Zagotovljene so tudi pokojnine duhovnikom in druge oblike državne pomoči.«

K temu vprašanju in odgovoru predvsem velja pripomniti, zakaj ni časnikar Drew Pearson stopil tudi do jugoslovanskega episkopata in vprašal, kako oni gledajo na položaj katoliške cerkve v Jugoslaviji. V zadevi imamo opraviti z dvema partnerjema, Cerkvijo in državo. Pregovor pa pravi: »Da resnica se spozna, je treba čuti oba zvonca.« G. Drew Pearson je na to pozabil in sedaj prodaja kot čisto resnico to, kar je povedala ena stran. To je pa zelo nekritično.

Drugič: Drew Pearson in maršal Tito sta se oba ustavila ob pokojninah duhovnikom, kakor da bi bilo to glavni problem Cerkve v Jugoslaviji in kakor da bi to pomenilo rešitev vseh spornih zadev med Cerkvijo in državo v Jugoslaviji, če režim daje nekaj ubornih milijonov v pomoč tistim, ki so se v delu za ljudstvo izgarali in zato ne morejo več s svojim delom služiti vsakdanjega kruha. Za socialno pravično državo, kot trdi o sebi sedanja Jugoslavija, da je, bi moralo biti starostno in invalidsko ter bolezensko zavarovanje za vsakega delavca, tudi duševnega, nekaj samo ob sebi umevnega. Toda se zdi, da ni, kajti državno podporo dobivajo le člani CMD ali sličnih duhovniških društev, penzijo pa poleg članov CMD samo nekateri drugi duhovniki, toda ne vsi. Torej niti v tem pogledu ni vse v redu.

Se manj pa so urejene druge manj materialne zadeve.

Predvsem katoliška cerkev v Jugoslaviji nima svojega tiska in tisti, kar ga je, je praktično v rokah komunistov. N. pr. v zadnji številki Mladike smo brali, da se je celo pok. Finžgar pritoževal, da je pri Mohorjevi družbi in odboru sedem članov »ex genere KP«, to je partijcev. Tudi pri Družini se splošno sodi, da uredniški odbor urejuje list po navodilih KPS. — Drugih nekomunističnih časopisov v Sloveniji pa ni in jih ne sme biti. — Na Hrvaškem in v Srbiji ni veliko boljše.

Nadalje: v Jugoslaviji niso katoliški cerkvi dovoljene nobene verske organizacije. Leta 1940 je bilo samo v Ljubljanski nadškofiji 520 Marijinih družb, da ne omenjamo drugih verskih in katoliških organizacij. Sedanji režim je vso to zatrl.

Delajo se silne ovire za zidanje novih cerkva. V Idriji so posuli župno cerkev, ki je bila med vojno poškodovana, in ne pustijo, da bi pozidali novo kje v sredini mesta. — V Novi Gorici čaka že dolgo, Bog ve v kakem uradu, prošnja, da bi smel zgraditi novo cerkev v tem na novo se gradečem mestu. — Se vedno zapirajo samostane. Tako so n. pr. odvzeli kapucinom samostan v Skofji Loki, ki je tudi zgodovinsko pomemben. Vrnili pa niso nobenega, čeprav so jih po vojni toliko zaplenili.

Vzgoja mladine je še vedno popolnoma v rokah režima, ki jo hoče zgraditi za ateizem brez ozira na pravice staršev in Cerkve, da dobijo otroci krščansko vzgojo.

Prejem sv. zakramentov, zlasti sv. zakona, je še vedno pod uradno disciplino. Nihče se ne more samo cerkveno poročiti

ali pa se poročiti prej v cerkvi in nato na občini. Po bolnicah, jetnišnicah, zavodih so še vedno brez kaplanov, ki bi skrbeli za duše tamkaj živečih ljudi. — In tako dalje, in tako dalje...

Na te stvari smo v našem listu že ponovno opozorili, pa se kljub temu nadaljuje z opisovanjem »verske idile« v Jugoslaviji pod Titom. Morda bo v to idilo veroval Drew Pearson in kak drug Amerikanec, ki so verovali že v toliko bajk o Titu in njegovih partizanih, mi ne verujemo, ker poznamo jugoslovansko versko stvarnost od blizu in ker vemo, da Cerkev ne živi od kruha in penzij, temveč da ima vse višjo nalogo: širiti evangelij in reševati duše z vsemi sredstvi, katere ji je dal na razpolago njen ustanovitelj Kristus. Tega pa katoliška cerkev v sedanji Jugoslaviji ne more delati, ker jo na vsak korak utesnjujejo predpisi režima. Ta se je sprva zaletel in hotel Cerkev s silo uničiti, kakor Stalin v Rusiji in v Španiji med špansko revolucijo (1936-1939), toda uštel so se in sedaj skrili krepilje. Zato nimamo več slovitihih procesov zoper škofo in duhovnike, ne več nekdanjega terorja, kot ga opisuje knjiga Pred vrati pekla, toda ostal je režim in ostali so njegovi cilji ter povečini tudi osebe, spremenila se je le taktika: z majhnimi materialnimi uslugami in z zunanjim popuščanjem upa režim, da bo laže dosegel svoje brezbožne cilje. Da bi pa v bistvu popustil in dovolil Cerkvi, naj vrši svoje poslanstvo v svobodi, kakor ji jo je Kristus dal, o tem do sedaj ni govora.

POLITIČNO ZATIŠJE

Sredpoletne počitnice so prinesle v italijansko notranje politično življenje popolno zatišje. Poleg Nennijeve nesreče je javnost nekoliko razburilo samo poročilo iz Ženeve, da je italijanski zastopnik na razorožitveni konferenci stavil neki kompromisni predlog za prenehanje atomskih poskusov, ki ga pa zastopnik ZDA ni hotel sprejeti, dočim je sovjetski k njemu molčal. To so nekateri ameriški časopisi zelo napihali, češ da hoče Italija kreniti na pot nevtralec in se tako izneveriti atlantskemu zavezništvu. Vendar je sam Corriere della Sera zanikal, da bi se moglo kaj takega zgoditi, čeprav je ta list precej kritičen do sedanje vlade.

Se nadalje vznemirjajo notranje življenje v naši državi številne stavke. Vendar je treba priznati, da se vršijo še dokaj urejeno in da ni beležiti kakih večjih neredov. Drži najbrž, kar je rekel neki delavec: »Želimo si izboljšati naše življenjske pogoje kakor vsi ostali državljani, nimamo pa namena delati kako revolucijo.«

Papeževa poslanica za cerkveni zbor

Uradno so objavili, da bo sv. oče Janez XXIII. dne 11. septembra ob 20. uri naslovil na krščanski svet posebno poslanico po vatikanskem radiu. To bo napravilo točno en mesec pred začetkom vesoljnega cerkvenega zbora, ki se bo začel 12. oktobra. Vatikanska postaja se bo povežala z drugimi radijskimi postajami.

Sv. oče bo govoril o bodočem vesoljnem cerkvenem zboru.

Poleg tega so sporočili, da bo sv. oče od 10. do 17. septembra preživel v tihem zbranih duhovnih vaj, da se pripravi na začetek koncila. Samoto bo prekinil samo z omenjeno poslanico.

Položaj v nekdanji nemški prestolnici je spet alarmiral svetovno javno mnenje. Začelo se je ob prvi obletnici zloglasnega »zidu sramote« in od tedaj se položaj skoraj stalno slabša. Na dan pa je privrelo z vso krutostjo ob tragičnem incidentu, ki je prejšnji teden zopet vrgel madež na komunistične oblasti Vzhodne Nemčije in na Sovjete. Preko obmejnega prehoda je namreč hotel pobegniti mlad vzhodni Nemeč, Fechter, pa so ga komunistične brzostrelke prehiteli in ga vrgle ob tla. Mladenič je sicer že bil blizu zahodne črte in je v velikih mukah umiral ob pasivnem gledanju pankovskih stražnikov ter usodni nemoči zahodnih Berlinčanov, ki so sledili mučnemu prizoru. Sele ko je mladi begunec umrl, so ga vzhodni miličniki odnesli proč s ceste. Ta dogodek je močno razburil predvsem zahodne Nemce in Berlinčane, in tako se je začela vrsta odločnih protikomunističnih manifestacij.

Gnev množice je prišel na dan zlasti ob manifestacijah proti sovjetskemu oboroženemu oddelku, ki so vozili mimo zahodnih področij. Tako so demonstrantje večkrat napadli sovjetske edinice, ki so bile namenjene v angleški sektor za izmenjavo straže pri spomeniku sovjetskih padlih borcev. Baje

so sovjetski vojaki imeli pri teh incidentih celo nekaj ranjencev. Zadnje dni pa so poslali svoje oddelke kar v oklopnih vozilih, da bi vojaki ne utrpeli škode. S svoje strani pa so Amerikanci ponudili vozila Rdečega križa za prevoz beguncev z vzhodnega področja.

Ti dogodki so seveda našli velik odmev na političnem in diplomatskem področju. Najprej so hoteli zahodni poveljniki stopiti v stik s sovjetskim poveljnikom v vzhodnem delu, da bi razčistili položaj, a ta ni hotel sprejeti zahodnega protesta. V Washingtonu

sta imela zunanji minister Rusk in sovjetski veleposlanik Dobrinin vrsto razgovorov o berlinskem in nemškem vprašanju sploh, a brez kakerega uspeha. Berlinski župan Brandt in zahodne oblasti so pa pozivale prebivalstvo k miru in redu, da bi ne dali s svojimi nastopi povoda komunistični propagandi. Po mnenju diplomatskih opazovavcev naj bi Hruščev sprožil to ofenzivo zato, da bi prisilil zahodnjake na popuščanje, zlasti še pred zasedanjem generalne skupščine OZN.

Rakoši in Geroe izključena iz KP

Madžarski voditelji so se odločili, da svojo komunistično partijo očistijo glavnih prvakov stalinističnega režima. Tako so izključili dolgoletnega madžarskega Stalina Mathiasa Rakošija in njegovega naslednika in pomočnika Ernoe Geroeja. Oba voditelja sta obtožena, da sta uvedla na Madžarskem metode osebne diktature in terorja, da sta po nedolžnem poslala v smrt ali v zapor veliko število ljudi ter da sta s tem škodovala ugledu komunistične partije in zastrupljala odnose z drugimi »bratskimi« partijami. Med najbolj znanimi žrtvami tega režima je bil minister Laszlo Rajk, ki so ga umorili, a pozneje rehabilitirali. Tudi sedanji komunistični voditelj Kadar je bil v zaporu in mučen od Rakošijeve AVH. Geroe je bil partijski tajnik v času vstaje leta 1956, Rakoši pa ves čas pred njim. Oba voditelja sta že ves čas »na zdravljenju« v Sovjetski zvezi.

Kot vemo, je bil prav v času Rakošijeve strahovlade zaprt in

TELEGRAMI

ALZIR: Dne 2. septembra se bodo vršile volitve v narodno skupščino. Izgleda, da bo predstavljena ena sama uradna lista kandidatov, ki naj praktično potrdi že obstoječe stanje.

MOSKVA: Tu so se vršile velike proslave ob priliki sprejema kozmonavta Nikolajeva in Popoviča. Tudi ob tej priliki niso pozabili na povečevanje sovjetske vojaške moči. Oba kozmonavta sta imela tudi tiskovno konferenco, na kateri sta povedala, da sta pristala s padalom.

LONDON: V Angliji so sklenili ostro nastopiti proti britanskim neonacistom, ki jih vodi Mosley. Tudi javnost je bila že navlečana raznih fašističnih manifestacij, ki so vedno vodile do izgrediv in do izbruhov rasne nestrpnosti.

MILAN: Tu so prijeli bivšega francoskega ministra in voditelja OAS Soustella, ki je potoval s ponarejenim potnim listom. Soustella so nato pospremili do francoske meje.

MADRID: Španski delavci, posebno rudarji, so zopet začeli s stavkovnimi gibanji, zlasti v Asturiji. Videti je torej, da se še ni polegla nezadovoljnost zanjega poletja, ko je zajel Španijo velik val stavk.

NEW YORK: Glavni tajnik ZN U Tant bo odpotoval v Evropo, kjer misli predvsem obiskati Moskvo, Dunaj, Prago in druge prestolnice. Ni še znano, ali bo U Tant ob tej priliki obiskal tudi Budimpešto.

MOSKVA: Sovjeti še naprej razstreljujejo svoje atomske bombe na Novi Zemlji. Medtem se v Ženevi nadaljujejo pogajanja za razorožitev, a vedno z zelo pičlim uspehom.

obsojen tudi kardinal Mindszenty, ki pa ne le ni bil rehabilitiran, temveč se mora še vedno skrivati v ameriškem poslaništvu, da ga Kadarjeva policija ne spravi zopet v ječo. Komunisti rehabilitirajo seveda le lastne tovariše.

R A Z N O

Sedma obletnica videmskega sporazuma

V ponedeljek 20. avgusta je poteklo sedem let, odkar je bil podpisan videmski sporazum o malem obmejnem prometu med Italijo in Jugoslavijo. V teh sedmih letih je skozi obmejne bloke potovalo okrog 32 milijonov oseb v obe smeri, to je približno 7 milijonov letno. Poleg tega je mali obmejni promet okrepil trgovino, zlasti v Gorici, kjer so bili mnogi trgovci tik pred gospodarskim polomom. Jugoslovani v obmejnem pasu pa so si tudi opomogli, zato je želja vseh, da bi se obmejni pas še razširil v obe smeri.

Promet sredpoletnih počitnic

Letošnji cestni promet sredpoletnih počitnic je bil izredno velik in je prekosil vse dosedanje rekorde. Računajo, da je od 12. do 16. avgusta krožilo po italijanskih cestah 23 milijonov avtomobilov. Lansko leto so jih v istem obdobju naštel komaj 17 milijonov 941 tisoč. Zato ni čuda, če je bil letošnji turistični in domači promet nepričakovano visok, še posebno če tem številkam prištejemo še železniški promet s stotinami in stotinami posebnih vlakov. Silna vročina, ki je nastopila prav ob počitnicah, je še povečala to sredpoletno preseljevanje, ki je zajelo vse ljudi, vse sloje, izpraznilo mesta in do prenatrpanosti napolnilo ne samo hotele in razpoložljiva stanovanja, temveč tudi podstrešja in sleherni shrambo v hribih in pri morju. Seveda ni manjkalo pri tem cestnih prometnih nesreč, nesreč v gorah in pri kopanju, katerih so časopisi polni.

Novi poviški na železnicah

Iz Rima se je zvedelo, da na ministrstvu za promet pripravljajo nov tarifni pravilnik za blagovni in osebni promet po italijanskih železnicah. Baje naj bi povišek za potnike stopil v veljavo že septembra ali oktobra letos in sicer v višini od 5 do 12 odstotkov. Če država na eni strani ugodni zahtevam stavkajočih uslužbencev, si pa mora kje drugje preskrbeti denar, tako da smo s stavkami vedno na istem mestu. Kar pridobimo, moramo tudi izdati za povišan življenjski standard.

Jugoslovanska elektrika za Italijo

Med predstavniki italijanskega in jugoslovanskega električnega gospodarstva so te dni podpisali sporazum, po katerem bo jugoslovanska elektroindustrijska skupnost dobavila italijanski mreži od 1. novembra letos do 31. julija 1963 52 milijonov kilovatnih ur elektr. energije. Energijo bodo iz Jugoslavije poslali v Italijo po daljnovodih Divača-Opčine in Plave-Gorica.

KRŠČANSKI NAUK

POTEK SPOVEDI

I. Pred spovedjo

1. Molimo: »Pridi, Sveti Duh, razsvetli moj razum, da svoje grehe prav spoznam. Pomagaj mi, da se jih srčno skesam, odkritosrčno spovem, ter se po spovedi poboljšam!«

2. Izprašamo si vest. Najbolje je, če se držimo reda božjih in cerkvenih zapovedi ter poglobitnih in tujih grehov. — Tudi v dose-danjih katekizmah in dobrih molitvenikih najdemo »ogledalo vesti«, ki nam je v pomoč, zlasti če že več časa nismo bili pri spovedi.

3. Obudimo kesanje. V ta namen se zamislimo v sodbo pred Bogom in pogledamo v duhu v pekel; predvsem pa pomislimo na dobrotu božjo in na trpljenje Zveličarja, ki je zaradi naših grehov umrl.

3. Obudimo trdni sklep, da ne bomo več grešili in se bomo varovali grešne prilike, pa tudi poravnali škodo in popravili pohujšanje.

II. Spoved

Ko smo izprašali vest, obudili kesanje in napravili trden sklep, stopimo k spovednici in mirno čakamo, da pridemo na vrsto. — V spovednici pokleknejo. — Ko spovednik odpre okence, rečemo: »Hvaljen Jezus!« Nato se pokrižamo in začnemo: »Prosim svetega blagoslova, da se svojih grehov prav in čisto spovem. Zadnjikrat sem bil pri spovedi pred...« — Nato razločno in odkritosrčno povemo svoje grehe. — Spoved sklenemo z besedami: »Obžalujem svoje grehe, prosim zveličavne pokore in svete odveze.«

Tedaj nam spovednik da potrebne nauke, povpraša, če se mu zdi še kaj potrebno in nam naloži pokoro. Ako pa mi spovednika kaj nismo razumeli, povprašamo sami.

Nato spovednik začne moliti besede svete odveze. Spovedanec med tem še enkrat obudi kesanje in trdni sklep: »Moj Bog! Žal mi je, da sem grešil...«

Po tej molitvi se pokrižamo. Ko spovednik reče: »Hvaljen Jezus,« odgovorimo: »Vekomaj, Amen.«

Spovednik zapre okence, mi pa gremo iz spovednice.

III. Po spovedi

Odhajajoč iz spovednice, gremo v kak miren kraj v cerkvi, da nas drugi ne morejo motiti. Tam se zahvalimo Bogu za njegovo dobrotu usmiljenje, obnovimo še enkrat svoje sklepe in prosimo božje pomoči za sveto krščansko življenje. Ob koncu še molimo naloženo pokoro.

Pričevanje o Poljakih

Poljska je najbolj verna dežela na svetu navzlic brezbožni propagandi, ki jo vodi komunistični režim in sedanemu pomanjkanju duhovščine. Tako je trdil nadškof iz Bostona, kardinal Cushing v govoru, ki ga je imel v karmeličanskem samostanu v Concordu v ZDA v teku slovesnega obreda na čast čenstohovske črne Matere božje, ki je zaščitnica Poljske. Hkrati je kardinal pozval vse ameriške katoličane, naj se udeležujejo slovesne devetletnice, s katero je pričel kardinal Wyszyński leta 1957 v okviru proslav za 1000-letnico spreobrnjenja poljskega naroda v katolicizem.

Arheološka odkritja v Palestini

Evangelist Matej prinaša naslednje Jezusove besede: »Gorje ti, Korozajn, gorje ti, Betsajda! Zakaj, ko bi se bili v Tiru in Sidonu zgodili čudeži, ki so se zgodili v vama, bi se bila zdavnaj spokorila v raševini in pepelu. Toda povem vama: Tiru in Sidonu bo na sodni dan lažje kot vama.« Arheološka raziskavanja v Galileji so pokazala, da se je Jezusova napoved nad mestom Korozajn uresničila in da je bilo mesto dvakrat razrušeno. Prvič ga je razrušil rimski poveljnik Galus, drugič pa močan potres.

Papeževa sveta maša

v cerkvi v Castelgandolfu

Na praznik Marijinega vnebovzjetja je sveti oče daroval sveto mašo v župni cerkvi v Castelgandolfu. Med sveto mašo je imel topel nagovor, posvečen vsem župnijam po svetu. Spomnil se je tudi svoje rodne župnije in povedal, kako silen vpliv izvaja župnija na versko življenje vsakega človeka.

Kardinal Montini se je vrnil iz Afrike

Milanski nadškof kardinal Montini je pred kratkim obiskal Rhodesijo, Južno Afriko, Nigerijo in Ghano. Ob povratku je izrazil svoje zadovoljstvo nad velikim duhovnim in gospodarskim napredkom. Obiskal je številne skupine italijanskih delavcev, ki gradijo v prej omenjenih deželah elektrarne, tovarne in ceste. Ob tem pa je seveda prišel v stik tudi z misijon-skim delom Cerkve. Afrika še potrebuje pomoči in najbolj zaželena pomoč je šols-tvo.

75-letnica indijskega katoliškega časopisa

V indijski zvezni državi Kerala praznujejo katoličani 75-letnico svojega časopisa Deepika. Izhaja tedensko, nekaj časa pa je bil tudi dnevnik. Za izdajanje časopisa skrbijo karmeličani.

Protest poljskega kardinala Višinskega

V nedeljo 12. avgusta so po vseh cerkvah Varšave prebrali pastirsko pismo kardinala Višinskega. V pismu kardinal protestira, ker so državne oblasti zaprle tri otroške vrte, ki so jih vodile redovnice. Vrteci so delovali od leta 1917 dalje. Kardinal pravi, da so v preteklih letih državne oblasti rade sprejemale pomoč redovnic pri vodstvu otroških vrtcev, sedaj pa so jih protizakonito izgnali.

Novi prefekt Vzhodne Kongregacije

Na mesto umrlega kardinala Coussa je sveti oče imenoval za načelnika Vzhodne Kongregacije kardinala Testa.

Naselje za otroke v Koreji

Avstrijski otroci so zbrali denar za zgraditev otroškega naselja v Južni Koreji. V naselju bodo našli gostoljubje predvsem otroci-sirote.

Stiki z ločenimi brati

Skupina nemških bogoslovnih profesorjev je obiskala Carigrad, da bi vzpostavila poseben stik s pravoslavnimi bogoslovnimi profesorji. Carigradski patriarh Atenagoras je pohvalil to pobudo in je obljubil, da bo še tekom leta deset carigradskih profesorjev vrnilo obisk v Nemčiji.

Nemška pomoč misijonom

Preteklo leto so darovi nemških katoličanov za misijone porasli za 35 procentov. Za Združenimi državami darujejo sedaj nemški katoličani največ za misijone in za potrebne po svetu.

Obletnica mašniškega posvečenja sv. očeta

Za obletnico svojega mašniškega posvečenja je sv. oče daroval sv. mašo v veliki dvorani za skupne avdijske v Castelgandolfu. Pri sveti maši so bili številni bogoslovci in člani raznih redovnih družb. Sveti oče je prejel mašniško posvečenje na god sv. Lovrenca, 10. avgusta leta 1904.

Kakšno je mnenje Cerkve?

Javno mnenje je zelo razburjeno zaradi številnih otrok, ki so se v zadnjem času rodili pohabljeni. Ta pohabljenost se pripisuje uporabi raznih pomirjevalnih sredstev, zlasti »Thalidomide«, ki so jih matere jemale za časa nosečnosti. Svetovni tisk je obširno o tem poročal, zato ni naš namen obravnavati posamezne slučaje, temveč ustaviti se predvsem pri moralnem problemu tega vznemirljivega pojava.

Tudi v Italijo so dospete polemike, ali naj se nosečnost prekine pri tistih ženskah, ki so uporabljale ta pomirjevalna sredstva. Angleška zbornica je odklonila predlog za tak zakon. Z moralnega stališča ne obstaja noben dvom. Ni samo katoliška Cerkve tista, ki kategorično prepoveduje umor nedolžnega bitja, temveč narava sama. Človeško življenje je sveto že od prvega trenutka, ko se spočne. Vsak človek je sestavljen iz telesa in neumrljive duše in ima večno usodo. Samo brezbožno in materialistično pojmovanje zanika vrednost bolečine in trpljenja. Zgodovina nam dokazuje, koliko »nenormalnih« bitij je doseglo v življenju mnogo več kot nekatera tako zvana normalna. Bolečina in trpljenje nista absolutno zlo za tistega, ki ima krščanski pogled na življenje.

UPORABA POMIRJEVALNIH SREDSTEV

Sedaj pa nekaj besed o uporabi pomirjevalnih sredstev. Kaj se razume pod to besedo? Ni lahko odgovoriti na to vprašanje, kajti niti najbolj izkušeni niso edini o tem, kakšno definicijo naj dajo. Toda dovolj je pomeniti, da se pod to besedo razumejo tista nova zdravila, ki imajo nalogo, da pomirjevalno vplivajo na osrednji živčni sistem. Odkritje teh zdravil je ogromnega pomena za psihiatrijo. Mnoge duševne bolezni, ki so bile nekaj neozdravljive, niso danes več nevarne, druge se učinkovito zdravijo prav s temi pomirjevalnimi sredstvi.

Toda žal se ta zdravila ne uporabljajo samo v bolnicah, temveč se mnogi zateka-jo k njim brez zdravniškega nasveta, ker jih muči depresija, strah, tesnoba. Intenzivnost modernega življenja, mestni šun, kaos promet, delovni sistem so povzročili v našem živčnem sestavu veliko napetost. Kdo se namreč lahko smatra popolnoma mirnega in normalnega? In prav tu nastane problem: Je dovoljeno premagati to stanje z uporabo pomirjevalnih sredstev? Seveda ne mislimo tu na specialiste, ki z njimi zdravijo razne bolezni. Uporaba teh zdravil je podvržena moralnim pravilom vsakega zdravnika: zdravnik mora ugotoviti njihov pozitiven ali negativen vpliv in se jih posluževati v gotovih boleznih. Jasno je, da je moralno prepovedano uporabljati snovi, ki utegnejo škoditi porajajočemu se bitju.

PAMET POVŠOD

Kadar gre za osebno uporabo pomirjevalnih sredstev seveda ni nikakor prepovedano zatekati se k njim, ne da bi se posve-

403 župnij v New Yorku

Nova župnija v New Yorku bo posvečena nedavno proglašeni svetniku svetemu Martinu Poreskemu. New York ima sedaj 403 župnije.

Krstni obred za odrasle

Sveta Stolica je izdala nov krstni obred za odrasle. Po njem se krstni obredi opravljajo v sedmih stopnjah, ki ustrezajo napredku katehetskemu pouku, in so bolj izrazito povzeti obredi nekdanjega katehumenata. Ta novi krstni obred je sveta stolica izdala zlasti na prošnjo misijonarjev. Obnovljeni katehumenat bo važen posebno v misijonih in deželah, kjer imajo mnogo konvertitov iz nekrščanskih ver.

Cerkev na Japonskem

Kardinal v Tokiu na Japonskem je sprejel člano družin, ki so dale Cerkvi kakega duhovnika, redovnika ali redovnico. Za te družine so začeli z mesečnimi sestanki. In ta je bil prvi.

Na Japonskem je sedaj 3 sto tisoč katoličanov. Število poklicev je veliko. Med Japonci domačini so: 1 kardinal, 13 škofov, 474 duhovnikov, 206 redovnikov in 3.804 redovnic. Imajo 890 semeniščnikov, precej redovnih novincev, in 1.696 novink.

Poleg domače duhovščine je na Japonskem še precej inozemcev. Med temi je 1.249 duhovnikov, 62 semeniščnikov, 189 bratov redovnikov in 1.066 redovnic. Jasno je, da so med temi inozemci tudi Slovenci, kakor na primer p. Vladimir Kos in tržaška rojakinja sestra Anica Miklavčič.

tovali prej z zdravnikom, če se ta uporaba omeji na enkrat ali dvakrat. Sam papež Pij XII. je rekel: »Človek ima vso pravico, da se poslužuje vseh tistih sredstev, ki mu jih narava daje, da lahko zatve fizično bolečino.« Ni torej prepovedano boriti se proti nespečnosti, tesnobi in depresiji. Toda ne smemo pozabiti, da predstavlja uporaba teh zdravil tudi nevarnosti in zato jo mora kontrolirati izkušen človek. Kar je zelo nevarno, je zloraba teh sredstev. Pričakovati popolno rešitev za vse skrbi, za vse trpljenje, za vse bolečine od teh »osrečujočih pilul« in zahtevali od njih nekaj raj na zemlji, pomeni precenjevati njihovo moč. Jemati jih brez vsakršne zdravniške kontrole, pomeni povzročiti veliko škodo psiho-fizičnemu zdravju. Je skrajno nevarno ošibiti voljo, uničiti zmoglost, da se v polni zavesti sprejmejo življenjski boji.

IN VERA

Križ je dediščina za vse ljudi, ne samo za kristjane. Ako se objame ta križ z ljubeznijo, lahko postane to najboljše pomirjevalno sredstvo, ki mudi najčistejše veselje tudi v neizogibnem trpljenju vsakdanjega življenja. Duša in telo tvorita eno samo celoto. Telo vpliva na dušo, toda tudi duša vpliva na telo. Pravilno je boriti se proti bolečini; toda zahtevati, da se z uporabo pomirjevalnih sredstev odžene od nas vsako trpljenje in da se rešijo vsi življenjski problemi, je usodna napaka, ki jo je treba prej ali slej zelo drago plačati! S temi sredstvi bi se hotelo v mnogih slučajih doseči to, česar se noče z voljo. Ljudje bodo še nadalje iskali stvari, ki jim bodo lajšale življenje, toda pomniti bodo morali vselej, da ima duševnost druge zahteve, ki jih ne more nobena »pilula« zadovoljiti.

Mira

Generalni kapitelj šolskih sester

Od 27. junija do 2. julija t. l. je zboroval v Rimu generalni kapitelj Kongregacije šolskih sester pod predsedstvom zastopnika rimskega vikariata msgr. Virgilia Caselli. Naloga tega kapitlja je, da izvoli predstojništvo ter pretresa razna vprašanja o delu Kongregacije in daje določbe in smernice za nadaljnje delo. Na večer pred kapiteljem je zbranim kapitularkam spregovoril č. g. Anton Iskra, ki je razložil pomen in važnost kapitlja za vso Kongregacijo in za vsako posamezno sestro.

Za sestre kapitulark, ki jih je bilo 31, je predstavljal kapitelj tudi veselo srečanje, saj so se zbrale po tri zastopnice iz vseh provinc: iz Jugoslavije, Avstrije, Italije, Severne in Južne Amerike.

Dne 29. junija je bila ponovno izvoljena dosedanja častita mati M. Terezija Vidan, Hrvatica.

Iz poročila o stanju Kongregacije v teku zadnjih šest let je bilo razvidno, da je število sester v tem času poraslo skoro za 400 članic. Vseh šolskih sester je danes okrog 1300. Sestre se bavijo v prvi vrsti z vzgojo mladine in z raznim socialnim delom. Danes zajema vzgojno delo šolskih sester okoli 14 tisoč mladine. Razen številnih osnovnih župnijskih šol imajo sestre v Ameriki tri učiteljska s pravico javnosti, licej in visoko šolo za dekleta.

Tudi v socialnem pogledu je njihovo delo pomembno, saj vodijo mnoge bolnišnice in pomagajo pri župnijskem delu.

Delo kapitlja je zaključil z zahvalno sv. mašo protektor kongregacije kardinal Paolo Marella. Po sv. maši je izrazil vrhovni predstojnici svoje veselje nad njeno izvolitvijo. S kapitularkami se je razgovarjal v različnih jezikih in povedal, da mu je žal, da ne zna nobenega slovanskega jezika, da bi mogel govoriti z zastopnicami štirih jugoslovanskih provinc.

Naslednji dan so kapitulark poromale v Assisi ter obiskale baziliko Marije Angetske, baziliko sv. Frančiška.

Ob koncu kapitlja je sv. oče Janez XXIII. sprejel vrhovno predstojnico in dve zastopnici kapitulark v privatni avdienci in podelil apostolski blagoslov po njej vsej Kongregaciji ter še naročil, naj sestre veliko molijo in se žrtvujejo za uspeh koncila.

Te dni bomo zvedeli za razna nova imenovanja tudi v tržaško-goriški provinci.

Odhod na Madagaskar

Te dni odpotuje iz Francije v misijone na Madagaskar lazarist č. g. Ivan Stanta. Njegova želja je bila, delovati za širjenje Kristusovega kraljestva v misijonih. Zato je sam prosil, da bi ga poslali v Indonezijo. Ko je bilo že vse pripravljeno za njegovo odhod na otok Javo, je novo izdani odlok ta odhod preprečil. Na njegovo ponovno prošnjo so njegovi predstojniki določili njega in tri njegove sobrate za misijon na Madagaskarju.

Misijonar Ivan Stanta se je rodil v Mirnu 18. marca 1933. Njegova mladost ni bila vesela. Videl je, kako mu je med zadnjo vojno dom gorel, očeta so mu odpeljali in ni ga več videl, stara mati in bratec sta umrla vsled bombardiranja. Osnovno šolo je obiskoval v Mirnu, slo-

vensko srednjo pa v Gorici. Nato je stopil k lazaristom in nadaljeval študij v Piemontu. Semenišče je dovršil v Genovi, kjer mu je kardinal Siri podelil mašniško posvečenje dne 29. junija 1959.

Novomašniškega slavja, ki je bilo na Mirenskem gradu 19. julija 1959, se je med mnogimi duhovniki udeležilo tudi več duhovnikov sobratov Mirencev.

Pred odhodom na Madagaskar je poslal svoji sorodnici v Gorico pismo, v katerem piše:

»Gospodova milost naj bo vedno z nami! Danes je moj zadnji dan bivanja v Mondovi, kjer je bil moj dom dve leti. Jutri pojdem v Francijo, da bom molil na grobu sv. Vincencija. Sedaj začnem novo življenje. Ne vem, kako bo šlo. Ne zaupam svojim močem, ne ljudem, ampak samo v Kristusa in Njegovo pomoč. Čeprav spoznam, da sem prešibak za breme, se vendar v zaupanju v Gospoda ves potolažim. Ne vem, kaj bo Bog zahteval od mene, a za blagor duš se ne bom branil ne truda ne skrbi.

Molite zame, da bi bil vedno pokorno sredstvo zveličanja v božjih rokah.«

Naj mladega misijonarja spremlja na njegovi poti božja pomoč in naj ga spremljajo tudi naše molitve, za katere se toplo priporoča.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Zlatomašnik Tensundern

V mestu Rechlinghausenu v Porurju v Nemčiji je obhajal pred dnevi svojo zlato mašo msgr. Božidar Tensundern. Ta nemški zlatomašnik je konzistorialni svetnik ljubljanske nadškofije in mariborske škofije. Zlatomašnik se je naučil slovenskega jezika, da je mogel dolgo let pomagati slovenskim izseljencem, ki so delali v porurskih rudnikih. Veliko je zanje naredil in žrtvoval. Blagemu in dobremu gospodu, ki tako rad pokramlja po slovensko z vsakim našim človekom, ki stopi v njegovo župnišče, in je še vedno poln optimizma, iskreno in hvaležno čestitamo.

Enako čestitamo vsem letošnjim slovenskim duhovnikom jubulantom.

Julijska številka Katoliških misijonov poroča, da so Slovenci, samo po g. Wolbangu, lazaristu v Argentini, darovali v dveh letih 3.525 dolarjev za vzdrževanje bogoslovcev v misijonih deželah.

Junijska številka Duhovnega življenja se je spomnila 20 letnice, odkar je slovenski narod iz vseh stanov, starosti in poklicev dobil slavne mučence. Njihovo število gre na stotine in stotine. Posebej se mesečnik spominja: župnika Franca Nahtigala, prof. Lamberta Ehrlicha, učiteljice Marice Nartnikove, akademikov Župca in Kikelja.

Upravna preosnova v Jugoslaviji

V Jugoslaviji je v teku upravna preosnova, ki ima namen, da odstrani stroške birokracije in pospeši poslovanje krajevnih ustanov. Na Hrvaškem je predvidena drastična skrajitev okrajev in občin. Okrajji, katerih je sedaj 26, od katerih dva — Pulj in Reka — vključujeta ozemlje Istre južno od Dragonje in Kvarnera, bodo skrčeni na 9.

S prof. Mirkom Filejem v Arezzu

Dragi g. profesor!
Spoznal sem Vas še kot študent, pozneje pa ste bili moj profesor in jaz Vaš kulturni sodelavec. Bili ste mi v tem oziru pravi oče.

Ze v šoli ste kazali zanimanje zame. Takoj nato sem začel z Vami študirati harmonij. Ko ste ustanovili »orglarsko šolo« v Gorici, sem bil med prvimi, ki so se vanjo vpisali. Pel sem pri Vašem zboru v Gorici, ki je bil takrat v tako lepem razmahu. Tudi pri Vašem mandolinističnem orkestru nisem manjkal. In sedaj zadnje čase sem se še vedno za vsako stvar zatekal k Vam, popravljali ste mi skladbe, učili harmonijo in klavir. Skratka, zme-

Ob robu videmskega sporazuma

Te dni so se vsi tukajšnji časopisi spomnili sedme obletnice videmskega sporazuma. Vsi so soglasno opevali pridobitve, ki jih ta sporazum pomeni za prebivalstvo ob meji na tej in na oni strani. Naštevali so koliko milijonov oseb je prešlo preko meje v tem času itd. Vse povsod samo hvala. Ali vendar ni vse samo hvale vredno.

Predvsem ni hvale vredno to, da je videmski sporazum točil prebivalce na tej in na oni strani meje v dve kategoriji, v tiste, ki so propustne vredni, in v tiste, ki je niso vredni. Da se razumemo: policijske oblasti so namreč opredelile številne prebivalce, da niso vredni propustnice. Ne gre tu za kake vohune ali revolucionarje, temveč za preproste prebivalce, ki pa temu ali onemu pri OZNI niso pogodu. Med temi so predvsem številni duhovniki. Do teh slednjih se izvaja naravnost stanovska diskriminacija, kakor drugod plemenska. Priznani fašisti in mislini se lahko mirno sprehajajo po Jugoslaviji, slovenski duhovnik iz Italije se ne sme; ne sme celo obiskati svojih starih staršev, ne sme na njihov grob. Zakaj? Zato, ker je OZNA tako odredila. Pokojni prof. Filej je tri leta čakal na propustnico. Letos je zaprosil za potni list, da bi smel v Ljubljano, v slovensko prestolnico, da vidi tam glasbene novosti. Ni smel, ker so morali zaprositi za informacije v Beograd, so rekli na konzulatu v Trstu. Sedaj si lahko obdržijo vizum in informacije. G. profesor jih ne rabi več.

In ti ljudje, ki tako ravna s slovenskimi ljudmi in zlasti še s slovenskimi duhovniki, so se sedaj zbrali v Kopru, da rešujejo manjšinsko vprašanje. Prišli so iz Italije, Jugoslavije in Avstrije. Kako ga bodo reševali? Tako kakor v nedeljo v Sovodnjah, ko so na plesnem festivalu »dela« volili miss »dela« in to sporočili Sovodnjcem in drugim Slovincem samo v italijanski. Ali gđ. Mirjam Cevdek, nova miss, ni Slovenka iz Sovodenj pri Soči? In tovariši, ki so jo izvolili, ali niso bili sami Slovenci po rodu? Po rodu pač, po duhu pa ne. In taki možje sedaj rešujejo manjšinsko vprašanje v Kopru. Zaupaj, slovenska manjšina, ker kmalu bo vseh tvojih tegob konec »sotto la bandiera rossa«.

raj naju je nekaj družilo, nič naju ni moglo ločiti kot samo smrt.

Toda med najlepšimi spomini na Vas mi bo ostal obisk v Arezzu lani ob tem času.

Bilo je lani poleti. Ze zdavnaj sem sanjal, da bi šel s profesorjem v Arezzo na mednarodno tekmovanje zborov. Ali profesor je bil precej bolan. Najprej je bival na počitnicah v Zabnicah, nato se je zdravil v Avstriji. Okrog 20. avgusta se je pa vrnil v Gorico. Slišal sem, da je doma, a nisem imel poguma, da bi stopil do njega in ga spomnil na načrte, da greva v Arezzo, ker sem vedel, da bi tako dolgo potovanje bilo zanj preveč utrudljivo. Ali ojačal sem se in šel do njega. Moj korak po hodniku mu je bil že znan in tako me je s spočitim glasom povabil v svoj študij: »Prosto!«

Ze po nekaj besedah je zaslutil, po kaj sem prišel. In začel je govoriti o tem in onem in spraševati, kako in kaj. Videl pa sem mu na obrazu, da hrepeni po Arezzu. Končno mi pravi: »Pridi jutri, dal ti bom odgovor.« A jaz sem že vedel, da odgovor ne bo negativen ne samo zaradi njegove želje videti Arezzo, nego tudi zaradi mene, ker sem vedel, da mi bo ustregel.

In res, 23. avgusta sva se že domenjena sesla na njegovem dvorišču, kjer naju je že čakal pripravljen njegov »600«.

Krasen sončni dan naju je spremljal do Arezza. Pot ni bila nič dolgočasna, saj sva si imela toliko povedati. Profesor je bil zelo miren, čeprav ni štedil s cigaretami. V Bologni smo stopili na »avtocesto sonca« in se ji nismo mogli načuditi, kako je lepa. Vozil je nad 100 km na uro. Iz Firenc do Arezza pa sva skoraj vso pot pela naše prelepe pesmi. Pod večer sva bila na cilju. Takoj ko pridemo v mesto, mi začne razlagati vsakovrstne lepote in zanimivosti Arezza. Ustavila sva se ravno pred teatrom Petrarca in si naročila listke za vse predstave. Nato greva iskat prenočišče h gospe, kjer je g. profesor že prejšnja leta bival. Gospa naju je bila zelo vesela in v trenutku sem spoznal, da je bil profesor tam zelo priljubljen gost. To je gospa pokazala tudi zadnji dan, ko naju je pogostila z izvrstnim kosilom. Bila sva kot doma.

To štiritredno bivanje v Arezzu je bilo nekaj čudovitega. Stalno sva bila skupaj in nisva zamudila ne ene pesmi ne zjutraj ne zvečer. Tu sem imel priliko videti, koliko tujih ljudi pozna g. profesor in vsi so ga visoko cenili. Medtem ko ssem jaz zaradi vročine rad naročal sladoled, je profesor vedno pil le mleko. To edino je prijalo njegovemu bolnemu želodcu. Vsak dan popoldne je šel nekoliko počivati, ker sva bila vsak večer dolgo pokonci, zjutraj pa je bilo treba iti k maši.

V nedeljo sva se zmenila z g. Jericijem in A. Bratužem, da jo mahnejo na »La Vernas«, kjer je sv. Francišek Asiški videl Kristusa in dobil stigmat. Bil je prekrasen dan in v prijetni družbi ni manjkalo duhovitosti in dobre volje.

V ponedeljek zjutraj sva se počasi pripravljala na odhod. Dragi profesor, ko sem Vam pred odhodom pokazal fotografijo češkega učiteljskega zbora v Arezzu, ste se vanjo zaljubili in takoj ustavili avto. »Vrniva se, tudi jaz jo hočem kupiti.«

Zavod Šolskih sester v Trstu

Se dober mesec in treba bo dati slovo prijetnemu počitniškemu življenju. Kmalu se bodo morali naši otroci in dijaki z vso vnemo oprijeti knjig in se posvetiti šoli. Ze v začetku šolskega leta bo treba pričeti z vso resnostjo, ker letošnje mature so pokazale, da se zahteva mnogo od dijakov in le tisti dosežejo povoljne uspehe, ki imajo dobro podlago že iz prvih razredov srednjih šol in se oprimejo učenja z vso vztrajnostjo in dobro voljo.

Veliko skrb imajo torej starši, kako in kam naj usmerijo svoje otroke, da bodo kos šolskemu delu. Poleg učnega problema skrbi naše dobre starše tudi vzgojni problem, ki je še večje važnosti. Zavedajo se velike odgovornosti pred Bogom za svoje otroke.

Kako in kam naj se odločijo, da bo obojestransko prav? Cestokrat ne morejo sami otrokom pomagati pri učenju ali zaradi prevelike zaposlenosti ali ker sami niso kos snovi srednjih šol. Pri študiju je pa tudi potreben mir, ki ga dijak pa težko najde v pretesnih stanovanjskih prostorih. Kako iz zadrege?

Za naše krščanske starše ni veliko pomislekov. Ker želijo dati svojim otrokom dobro, krščansko vzgojo, solidno pomoč pri učenju, prijetno družinsko okolje, naj jih pošljejo v Zavod Šolskih sester - Trst, ul. Docce 34 - Sv. Ivan.

Sprejemajo se deklice iz osnovnih, srednjih in višjih šol ter dečki iz osnovnih razredov; ti zadnji le v dnevno zavetišče. Vpisovanje je vsak dan od 9. do 12. ure, popoldne pa od 3. do 5^h. Vsa pojasnila in druge podrobnosti se dobe pri vodstvu

Za Alojzjevišče: V spomin dobrega prijatelja iz vojnih let, Pepita Brajnika iz Standreža, daruje Franc Trpin iz Steverjana 2.000 lir. — Bog plačaj!

Obrnili ste avto in se vrnili v Arezzo. Kdo bi takrat stulil, da bo tista zadnja vrnitev v Arezzo in da Vas letos ne bo več na festivalu, kjer niste nikoli manjkali?

Vrnila sva se v Gorico vedra in še z večjo vnemo do kulture na Goriškem.

G. profesor, Bog Vam poplačaj za lanski Arezzo in za vse druge dobrote, ki ste jih delili meni in vsemu našemu ljudstvu.

Franc Valentinčič

zavoda. V teku so že učne ure za dijake, ki imajo popravne izpite.

Kakor je iz slike razvidno, je v teku dozidava za novo kapelo, kuhinjo, dvorano in druge potrebne sestrsinske prostore.

Winston Churchill

Winston Churchill, ki se že dolgo umaknil iz političnega življenja, igra v teh zadnjih letih svojega življenja, vlogo samega sebe. V njegovem vedenju je ironija, toda tudi zavest, da predstavlja nekaj velikega v sredini svojega naroda.

Mora biti večer kot njegova slavna cigara, tista cigara, ki je že dolgo let več ne prižge, a ki je neločljiva od njega prav tako kot njegove lastnosti voditelja in državnika. Neki njegov prijatelj je rekel, da je cigara še edina stvar, ki mu je ostala od slavne preteklosti, od aktivnega in eklektičnega življenja, ki ga je tragični zgodovinski moment še povzdignil, da je ta nekdanji veliki človek samo še senca samega sebe, dekadentna karikatura velikana, ki ima v zadnjih letih svojega življenja še veselje, da samega sebe parodira, tisto veselje, ki ga je treba pripisati njegovemu despotičnemu, naivnemu in primitivnemu značaju. Morda je res. Morda smatra, da je v svojem dolgem življenju dal in vzel že vse. To, kar mu še Bog poklanja, je morda samo nagrada, ki jo je treba uživati minuto za minuto, ali pa je morda kazen. Prav zaradi tega je Winston Churchill večer, je preteklost, ki se odseva v sedanosti in gleda na prihodnost, je vez, ki jo ima Anglija z zgodovino, tradicija s poslanstvom, ki se je zaključilo, in tistim, ki se mora šele začeti.

Zadostoval je incident, da je ta človek, ki ga je tlačila dediščina prevelikega junštva, stopil spet na to stran legende. London in ves svet sta se tresla, ko so ga iz Montecarla prepeljali v bolnico, da ga operirajo. On ni rekel ničesar. Molče je prenašal vse, ne da bi se za kaj zmešnil. Za človeka njegovih let je taka operacija lahko zelo nevarna in je nemogoče predvidevati reakcijo po prebujenju. Toda zdí se, da je on narejen iz železa: odprl je oči in že si je zaželel kave, kot vedno, ko se zbudi iz počitka. Zdravniki so se

bal, da bo moral ostati predolgo v postelji: že dva dneva po operaciji je sedel na stolu, s časopisom v rokah.

Churchill je velik igralec, ki lahko igra vlogo samega sebe. Ni samo človek, temveč simbol: simbol naroda, kakršen je bil večer, junštva in visokih ciljev. Z njim se zaključuje neka doba. V Angliji, v petdesetih letih pred vojno, se je marsikaj spremenilo: padla je liberalna stranka, kraljica Viktorija je umrla, sledil ji je Edvard, nato Jurij, nato spet drugi Edvard in spet drugi Jurij. Mnogo škandalov, mnogo sprememb. In vse to, mnogo več kot to, je on preživel v svojem dolgem življenju.

Zgodovina piše, da je bila tragedija cesarja Dioklecijana ta, da je bil priča zatonu Rima. Katera je tragedija tega starca? Britansko cesarstvo, ki se umika nemizi zgodovine, umira po Churchillovi zaslugi častne smrti. Ta nekdanji veliki državnik je kot nevtralen opazovavec, postavljen izven časa in izven aktualnih dogodkov. Sedaj ni več aktiven državnik, a ostaja vedno slaven in patetičen simbol neke dobe, ki se zaključuje. Je zadnji velik politik stare Evrope; je zadnji dedič cesarske in viktorijanske Anglije. Vodil je Veliko Britanijo v drugi svetovni vojni; veliko vlogo je odigral tudi pri atomski bombi. Toda pol stoletja prej se je boril v Indiji, z bengalskimi streli.

Tudi drugi državniki so dosegli njegovo starost: Konrad Adenauer je samo leto mlajši in še vedno vodi Federalno nemško republiko. Toda kancler se je začel posvečati politični karieri šele po letu 1945; pred povojnim časom je bil še popolnoma neznan. Churchillova kariera se je začela takrat, ko je v Italiji še vladal Umberto I., preden so Združene države vzele Spanijo Kubo, preden je Japonska postala mednarodna veselja. Churchillov odhod bi pomenil za naš svet izgubo najbolj bleščeče in slavne osebnosti. Obenem bi nas spominjal, da se je z drugo svetovno vojno neka doba dokončno zaključila, da se je z atomskimi bombami in s sateliti v resnici začela »prihodnost«. Toda kaj nam bo ta prihodnost prinesla, ne more nihče predvidevati. **Mira**

Drzen roparski podvig v Bostonu

70 km od Bostona se je pretekli četrtek odigral prizor, ki bi razburil najbujnejšo fantazijo iskalcev senzacionalnih novic. Neki »policaj« je ustavil poštni avto, narkar so iz zasede planili štirje možje z napernim orožjem, zvezali vozača in poštne spremljevalca ter ju zaprli v poštni voz. Nato so sami prevzeli oblast nad avtom in ga vozili poldrugo uro daleč. Med potjo so se dvakrat ustavili in raztovorili del dragocene prtljage. Na nekem križišču so pustili avto in strogo zabičali ujetnikom, naj molčijo. To je eden najdrznejših roparskih podvigov zadnjih let v ZDA. Roparjem je prinesel en milijon dolarjev.

Klub slovenskih študentov na Dunaju

Klub slovenskih študentov na Dunaju, ki se je prej imenoval Klub koroških slovenskih akademikov na Dunaju praznuje letos štiridesetletnico svojega obstoja. Ob tej priliki bo priredil 9. septembra v St. Janžu v Rožu študijski sešatek.

Vabimo na 14. Marijanski shod na Opčinah, ki bo v nedeljo 9. septembra. Začetek ob 4^h popoldne. Goričani in Tržačani, pridite!

PIERRE L'ERMITTE

34

Najboljša izbira

POVEST DOBRIH LJUDI

Lenka je postala silno lepa. Visoka in vitka po postavi je izžarevala neko izredno plemenitost. Pod črnimi kodrastimi lasmi je njen pogled bil dobrohoten in otožen; bil je pogled tistih, ki iščejo srečo drugih, potem ko so se za veliko ceno odrekli svoji.

Ko je nastopila službo učiteljice, se je hotela uveljaviti s svojo pridnostjo in vestnostjo in je res dosegla mesto ravnateljice. Vsi so jo ljubili in vsak, kdor je prišel v njeno bližino, je začutil moč, ki jo je izžarevala. Učenke in zavodu so se je bale, ker je bila stroga in zlasti ni mogla prenesti laži; a dobro so vedele, da je pravična in velikodušna.

Mijo ni vedel nič o tem duševnem razvoju svoje nekdajnje prijateljice. Včasih drevo zastre pogled na gozd... V njegovem slučaju je bilo to drevo njegova župnija, ki se ji je posvetil z vso dušo, zato ni videl sveta preko nje. Zanj ni obstajalo drugega kot masa revščine, ki

jo mora prevzgojiti, zato se je trudil, da je krotil svojo občutljivost in si krepil voljo.

Tako se je zgodilo, da je težko zbolela ena izmed njegovih spovedank, ki je bila žena najbolj zagrizenega framasona v tem delu predmestja. Žena, doma iz verne Alzacije, si je želela duhovnika in sporočila to po znanih g. kaplanu. Mijo se je odločil, da jo obišče za vsako ceno ter jo dobro pripravi na smrt. Vedel pa je, da to ne bo lahka stvar. Žena je stanovala v prvem nadstropju hišice, kjer je bila v prtiličju gostilna, katere lastnik je bil njen mož. Kdor je hotel k ženi, je moral skozi gostilno do stopnic za v prvo nadstropje.

»Kako bo šlo?« se je boječe vpraševal Mijo, predno je nastopil to težko pot. Nato je stopil v cerkev ter z gorečo molitvijo priporočil Bogu zadevo.

V gostilno je vstopil prav opoldne. V njej je bilo polno delavcev, ki so pili, razpravljali, po tiho peli, kadili in pljuvali po tleh. Ko so opazili pri vratih črno suktnjo, so se vsi začudili. Mijo si je poiskal prostor in se usedel.

Gostilničar se je naglo napolil k njemu. Oči so bulile od samega začudenja in

prtič je imel obešen na rami.

»Kakšen vrag vas je prinesel sem? Po kaj ste prišli?«

Glas moža je bil toliko bolj zadirčen, kolikor bolj je čutil, da ga vsi opazujejo. »Na kozarček grenkega sem prišel zdaj pred kosilom.« — je Mijo odgovoril z izredno mirnostjo.

»Kozarček grenkega?«

»Da, da! Saj ga prodajate?«

»Kakšne vrste?«

»Kakšne vrste imate?«

»Imam jih vseh vrst: Birrh, Suze, Cinzano, Porto...«

»Dobro! Dajte mi kozarček Porta,« je rekel duhovnik, ker je bil že pozabil ostala imena.

Gostilničarjeva roka se je tresla, ko je nalival. Potem je pa kar bruhnil z besedo na dan nekam jezno:

»Nikar me ne varajte! Nisem žival kot me vsi smatrate. Niste prišli zaradi kozarčka...«

»In zakaj pa sem prišel?«

»Bolje bi bilo, če bi vprašali: Zaradi koga?«

»Točno,« je rekel počasi Mijo. »Prišel sem zaradi vaše žene.«

»Aha, sam priznavate torej?«

»Zakaj pa bi ne. Kako je z njo?«

»To vas ne briga.«

»Malo že, ker ona prihaja k meni k sv. spovedi.«

»K vam? S kakšno pravico?«

»S pravico, ki jo ima vsak kristjan, da se lahko spove, kjer se hoče.«

»Poročena žena se mora spovedati samo svojemu možu. Moja žena je, ali ste razumeli? In nikar ne vtikajte nosa v tuje zadeve!«

»Torej, tudi če bi jo topli, če bi bila skrajno nesrečna, po vašem mnenju, bi vaša žena ne smela v cerkev po tolažbo in po kaj drugega kot so vaše kletvine in vaše grožnje?«

Mijev glas je postal močnejši, tako da so kar naenkrat vsi ostali gostje utihnili. »In zdaj, ko umira, vas ni sram, da ji odrekate to, kar se ne odreče niti zločincem pred vislicami?«

Nato se je naglo dvignil in rekel glasno vsem navzočim:

»Ta človek je proti svobodi.«

»Da,« je kričal gostilničar, »jaz sem za svobodo, a ne za župnike in kaplane.«

Mijo ni pustil, da bi on imel zadnjo besedo, zato je nadaljeval:

»Vaša žena umira. Ona je doma iz Al-

zacije in noče umreti kot kak pes in ima za to popolno pravico. Prosila me je, naj pridem k njej in naj ji prinesem sv. potnico. Ona čaka in lahko vsak trenutek izdihne. Povejte mi, ali je mogoče trditi, da ste za svobodo, če me ne pustite k njej?«

Vprašanje je goste razdelilo v dve skupini. Nekateri so pritrjevali, drugi so bili nasprotnega mnenja. Nastalo je prerekanje in nekateri so bili po mizi s pestmi.

A večina je bila za to, da duhovnik gre k bolnici in so gostilničarju kar veleli:

»Ce tvoja žena želi, naj duhovnik gre k njej; če ne želi, naj se far pobere skozi vrata.«

Na pomoč sta prišli tudi ženski iz kuhinje, ki sta izza loncev in krožnikov kričali, da je njuna gospodinja dobra in verna žena, ki je vsak dan hodila k sv. maši in je sama prosila, naj ji pokličejo duhovnika.

Tako je imel Mijo prosto pot, da je šel k bolnici in ji nesel tolažila sv. vere. Ko se je vrnil v gostilno, je z velikim začudenjem opazil neko tiho spoštovanje med gosti. Menili so, da je mladi gospod pogumen fant. In ljudem pogumni ljudje vedno ugajajo **(se nadaljuje)**

GORIŠKE NOVICE

G. nadškof v Zgoniku in Samatorci

Posvetitev oltarjev in sv. birna

Nedelja 12. avgusta bo ostala v lepem spominu vseh tistih, ki so se udeležili posvetitve oltarjev v Zgoniku in Samatorci ter obreda sv. birne.

Prezv. g. nadškof A. Pangrazio je rade volje sprejel vabilo, da bi prišel v Zgonik in tako spoznal vernike tega dela goriške nadškofije. Točno ob 7.45 je prišel v Zgonik. Pred cerkvijo so ga čakali birmanci in verniki. Birmanec je birmanka iz Zgonika sta ga tudi pozdravila, pevski zbor pa ga je sprejel z mogočno Vodopivčevno Ecce sacerdos magnus, nakar se je začel obred posvetitve novega oltarja. Najprej je nadškof blagoslovil gregorijansko vodo, kateri je pridelal soli, pepela in vina. (Strežniki so pri tem nadomeščali duhovnike, ki jih ni bilo.) S to vodo je nato poskropil oltar in izvršil ostale obrede, ki so predpisani za blagoslovitev novega oltarja. V grobek sredi oltarne mize je vdal relikvije sv. mučenca Viktorja, Feliksa in Naborja. Po končanih obredih je prevz. g. nadškof daroval prvo sv. mašo no novo posvečenemu oltarju.

Med sv. mašo je lepo nagovoril vernike in jim tolmačil pomen in važnost oltarja za vsako cerkev. Dejal je, da je oltar postavljen visoko, da ga vsi vidijo, na oltar prihaja Jezus pri vsaki sv. maši, da je hrana za naše duše. Verniki naj se pogosto bližajo oltarju, da prejmejo kruh močnih. Naša doba namreč zahteva moči za pravo krščansko življenje. Oltarna miša mora biti iz enega samega kamna; če se razbije, oltar izgubi posvečenje. Tako mora biti tudi kristjan cel in ne razbit, s celim srcem mora služiti Kristusu. — Nadpastirjeve besede je v slovenščini tolmačil domači dušni pastir.

Pri sv. maši je ubrano pel domači pevski zbor in pa birmanci. Tudi k mizi Gospodovi je pristopilo lepo število vernikov, moških pa le ni bilo, kakor je pozneje pozožil tudi g. nadškof.

Ko so se končali sv. obredi v Zgoniku, se je nadškof v spremstvu strežnikov odpeljal v Samatorco, da tudi tam opravi enake obrede. Ker pa samatorska cerkev ni posvečena, so tam bili obredi krajši. Sv. mašo je v Samatorci daroval g. župnik. — Tudi v tej vaši se je g. nadškof po sv. maši ustavil z otroci in verniki ter z njimi po domače pokramljal, kar je naredilo na vse najboljše vtis.

Okrog polдне so bili končani obredi v Samatorci, nakar je sledilo kosilo v Zgoniku, ki so ga vsi udeleženci pošteno zažubili.

Popoldne so prišli nekateri sosedni gospodje: g. Bogatec iz Kontovela, g. dekan Kretič, g. Cotič in pa msgr. Škerl. Zato je bilo med sv. birno in mašo, ki jo je daroval nadškofov tajnik, bolj živo pred oltarjem. Tudi popoldne so pevci lepo prepevali mašne in evharistične pesmi, a premalo molili, kakor se je izrazil g. nadškof. Birmancev je bilo kakih dvajset. Ljudje so cerkev napolnili, kar se redko zgodi v Zgoniku. Nadškof je tudi popoldne govoril birmancem in botrom ter jim razložil pomen sv. birne, ki nas napravi za vojake Kristusove. — Njegove besede je v slovenščini tolmačil g. Kretič.

Po sv. birni se je prevzvišeni kmalu poslovil, ker se mu je mudilo v Gradež, kjer ga je čakala še neka cerkvena slovesnost.

*

Hvala prevzvišenemu g. nadškofu, da nam je posvetil dva nova oltarja in podelil zakrament sv. birne. Hvala tudi vsem, ki so na katerikoli način pomagali, da je bila cerkev tako v Zgoniku kot v Samatorci lepo okrašena. Bog povni zlasti požrtvovalnemu pevskemu zboru, ki je spremljal nadškofa v Zgoniku in v Samatorci z nemajhnimi žrtvami. Tudi strežnikom gre pohvala, ki so tako skrbno sodelovali pri vseh obredih, da jih je sam nadškof pohvalil. Še lepše bi bilo, ako bi nadškofa pri vohodu v Zgonik in Samatorco pozdravljali slavoloki, kot je to star slovenski običaj. Upajmo, da se bo to zgodilo, ko nas obišče nadškof ob kakih drugih priložnostih.

Anton Prinčič, župnik

Dva jubileja

Ludvik Zorzut — 70-letnik

Medanci imajo sedaj dva živeča pesnika: za širšo javnost je bolj znan Alojzij Gradnik, za domačine pa je »medanski pesnik« Ludvik Zorzut. Poznajo ga Brda in pozna ga malone vsa Primorska in tudi del Slo-

venije zaradi njegovih improvizacij, veselega značaja, prijetnega nastopa. Ko smo ga kdaj srečali v Gorici, je bil to vedno praznik veselja. Sedaj tega ni več, ker so mu vzeli propustnico, bogvedi zakaj. Zato pa ga imajo bolj v posesti Medanci in Brici, kjer ni šagre brez g. Ludvika, ki še vedno čil in svež rad pomaga v cerkvi pri orglah in tudi drugače, če je potrebna njegova pomoč. Ta »medanski pesnik« obhaja te dni 70 let življenja, saj se je rodil v Medani 24. avgusta 1892. Njegov oče je bil učitelj, mati pa domačinka Franciška Zucchiati. Poslali so ga v Gorico študirat, da bi postal »gospod«. Bil je zato v malem semenišču, a pozneje je izstopil in po prvi svet. vojni ostal v Sloveniji, kjer se je v Mariboru poročil z Marijo Debenjak leta 1921. Postal je magistratni uradnik. Toda njegovo srce je ostalo v Brdih in, kakor hitro mu je bilo mogoče, se je vrnil v Medano, kjer preživlja svoj zasluženi pokoj.

Gospod Ludvik, še na mnoga leta!

Prof. dr. Rado Bednarik — 60-letnik

V Gorici je obhajal 60-letnico rojstva prof. dr. Rado Bednarik. Znan je kot kulturni delavec in ljudski pisatelj, sedaj pa še kot profesor na slovenskih srednjih šolah, kjer od njih ustanovitve poučuje zlasti zgodovino. Vedno je rad sukal pero, ki mu gladko teče, pa tudi besedo je znal zastaviti, kadar je bilo potrebno. V dobi med prvo in drugo svet. vojno je napravil veliko dobrega naši takratni mladini, ki jo je znal vžigati v narodnih idealih in vzbujati upanje na boljše dni.

Gospodu profesorju naša voščila!

Stavka gradbenih delavcev

Stavka gradbenih delavcev na Goriškem je stopila že v svoj tretji teden. V njej sodeluje kakih 2000 delavcev, to je prav vsi gradbeni delavci v naši pokrajini. Delavci zahtevajo od delodajavcev delovno pogodbo, ki jim bo priznala pravico do plačila prvih treh dni odsotnosti na delu zaradi bolezni ali nesreče in do plačila proizvodne nagrade. Na zahteve delavcev so pristali številni delodajavci, lastniki opkarn in apnenic ter tudi nekateri stavbeniki. Delegacija delavcev je že dvakrat odšla k prefektu in ga prosila za posredovanje.

Razstava Italija - Nemčija v združenju Evropi

V petek 18. avgusta so tudi v Gorico prispeli avtomobili potujoče razstave »Italija - Nemčija v evropski skupnosti«. Razstava prikazuje v prikupni obliki zanimive podatke o gospodarskih, industrijskih, znanstvenih in kulturnih odnosih med obema državama ter razvoj Evropske gospodarske skupnosti. Kratkometražni dokumentarni film je podčrtal napredek kmetijstva v Italiji in prikazal še druge dobrine, ki izvirajo iz skupne težnje po izboljšanju. Razstavo si je ogledalo lepo število meščanov.

Potujoča razstava, ki je bila uradno otvorjena dne 1. avgusta v Veroni, je doslej prepotovala deset mest v severni Italiji. Na programu ima še druge obiske italijanskih mest. V tem tednu se potujoča razstava mudi v Trstu.

Hribi in Soča so zahtevali svoje žrtve

Tudi Gorica je morala doprinesiti svoj žalostni delež v dolgi vrsti nesreč letošnjih sredpoletnih počitnic. Soča je zahtevala dve mladi žrtvi, 24-letnega Jožefa Floriana iz Portogruara, ki je utonil pri Mostu v Pierisu, in 21-letnega Giorgia de Bassa, ki je na Marijin praznik našel žalostno smrt v Soči v bližini ulice Cordaioli.

Dve drugi žrtvi so zahtevali hribi, mladega dijaka iz jezuitskega zavoda »Stella Matutina« Giorgia Trevisana in pa 17-letnega Ezia Samottija, člana oratorija goriške stolnice »Pastor Angelicus«. Bil je s prijatelji na taborjenju v S. Vito di Cadore in si je hotel pred povratkom v Gorico natrgati planik. Planike pa so ga zvalile v smrt. Takoj so obvestili njegove starše v Gorici, ki so z avtom prišli v Cadore in našli edinega sina mrvega. Toda nesreč ni bilo še konec. Na poti domov, ko so bili skoro že na pragu doma, se je njihov avto zaletel v zid. Pri tem si je oče zlomil nogo in zadobil druge poškodbe, mati Onorina in sofer sta bila

F I L M

V GORIŠKIH KINODVORANAH

od 22. 8. do 28. 8.

CORSO: Pace a chi entra (O). - Emozioni e risate (V). - Sette donne dall'inferno (?). - Uomini violenti (Oz).

VITTORIA: 12 pistole del West (?) - Cavaliere audace (O). - Estate e fumo (P). - Avventure di Topo Gigio (V).

CENTRALE: Straccio di gloria (O). - Amante del torero (O). - Mio amico Benito (O). - L'uomo ucciso due volte (P).

Opomba: V = za vse; P = prepovedan; O = za odrasle; Oz = za odrasle s posebno zrelostjo; Sl = moralno slab film.

tudi ranjena, najhujše poškodbe pa je zadobila Ezieva teta, ki si je pretresla možgane.

Nadvse žalosten je bil pogreb mladega Ezia, ki so ga v četrtek popoldne iz Cadore pripeljali v Gorico. Pred goriško stolnico so ga čakali njegovi prijatelji in znanci ter veliko drugih ljudi, ki so sočustvovali z nesrečno družino. V stolnici, kamor so Ezia na ramenih prinesli njegovi prijatelji, je don Ruggero, ki je bil kot vodja s skavti na taborjenju, daroval mašo za dušnico. Iz bolnišnice so pripeljali tudi ponesrečenega očeta in ga nato na nosilih prinesli v cerkev. — Nobeno oko ni ostalo suho in tem presunljivem zadnjem srečanju med očetom in mrtvim sinom.

Silen požar v Sredpolju

Spomenik padlih v Sredpolju je bil v soboto 18. avgusta požorišče silnega požara, ki je grozil, da bo uničil tudi ta ponosni spomenik padlim. Gorelo je nad 300 hektarjev gmajne okrog spomenika do Vermeljana in Doberdoba. Začele so goret že prve ciprese okrog spomenika, a ognjegascem iz Gorice, Krmina, Ronk in Tržiča, katerim je pomagalo še vojaštvo,

se je posrečilo ogenj omejit. Ljudje ne pomnijo tako velikega požara v tem okraju. Vzroki, ki so zancitli požar, niso še znani, a verjetno ga je pripisati nepazljivosti kakega kadivca, ki je ogorek vrgel v suho travo. — Uničenih je 50 tisoč borov in škoda cenijo na 20 milijonov lir.

SV. VIŠARJE

Izredno toplo in sončno vreme je letos na praznik Vnebovzvetja Marijinega privabilo na Višarje lepo število romarjev. Zičnica je ves dan neprenehoma delovala, vedno znova so prihajali ljudje. Zal je med temi bilo tudi mnogo takih, ki na Višarje niso šli zato, da bi s svojim obiskom na tem starem romarskem kraju počastili Marijo, pač pa so prišli le kot turisti, nekateri celo v zelo nedostojni obleki, ki so iz Sv. Višarij napravili le navadno turistično točko.

Sv. maše so se vrstile celo dopoldne. Zal pa je mnoge romarje do dna srca bolelo, da niso mogli slišati božje besede v svojem jeziku. To so bili nemški in slovenski romarji, ki so povečini polnili cerkev. Izmed naših ljudi so bili romarji z Goriške, Tržaške in Koroške. Vsi so tožili, da ni bilo zanje vse dopoldne nič poskrbljeno razen pri zgodnji maši. Nekateri so odhajali z Višarij celo s solzami v očeh. Dokler je skrbel za to božjo pot žabniški dušni pastir, smo se čutili vsi romarji bratje v Mariji, ker smo tam gori dobili vse to, kar smo želeli; zdaj pa je žal drugače.

Ko so ljudje protestirali, je nekdo rekel, da bi radi napravili iz Višarij slovensko božjo pot. Tega nikakor nihče noče. Zelim pa, da se na tem milostnem kraju še vedno kot v preteklosti srečujejo vsi trije narodi in vsak po svoje časti svojo in skupno nebeško Mater.

Lepo bi bilo tudi, da bi vsaj ob večjih praznikih in ob večjih romanjih imel vsak narod svojo sv. mašo in da bi ta red sv. maš bil javno razobešen na vidnem kraju. Tako bi lahko vsakemu bilo zadoščeno.

Romarica

TRŽAŠKE NOVICE

Misijonar g. Zrnec pri Sv. Ivanu

Preteklo nedeljo 19. avgusta je bil naš gost preč. g. Zrnec, misijonar družbe sv. Vincencija P., naš stari znanec, ki je po svojem dušnopastirskem in kulturnem delovanju v Peruju in Kanadi spet obiskal naš kontinent. V sedanjih zasliani dvorani Marijine družbe je prikazal s krasnimi barvnimi skioptičnimi diapozitivi, kraje in življenje, posebno pa delovanje med Slovenci v obeh omenjenih državah. Dvournemu predavanju je kljub silni vročini sledilo številno občinstvo tako, da nam je zmanjkalo stolic. Izmed mnogoterih zanimivosti je prav, da ostane zapobeženo v Katoliškem glasu v spodbudo in pouk vsaj nekaj stvari.

Prva stvar so kanadske katoliške šole. Večina prebivalstva je protestantske vere. Zato so si katoličani organizirali vzorne katoliške šole, kar je v Severni Ameriki nekaj samo ob sebi razumljivega. Ako katoličan pošlje otroka v nekatoliško šolo, pomeni to odpad od vere. Zanimivo pa je to, da obiskujejo otroci slovenskih staršev poleg angleške šole tudi pouk v slovenskem jeziku, ki so ga ondi organizirali slovenski duhovniki. Država gleda na to s prijaznim očesom. Druga stvar so slovenske narodne župnije, v katerih je poskrbljeno za slovensko prebivalstvo, kot nekoč v domovini. Tako so n. pr. Slovenci ohranili vse svoje navade pri evharističnih procesijah, v katerih nastopa mladina s slikovitimi narodnimi nošami. Ondotni škofje vse te navade priporočajo, ker to učinkovito pripomore k dvigu verske zavesti. Slovenci so ohranili navezanost na cerkev, tudi moški in mladina obiskujejo službo božjo, zakoni se sklepajo po večini samo med katoličani in Slovenci. Z veliko požrtvovalnostjo podpirajo cerkvene in katoliške ustanove, to je cerkvene stavbe, dvorane, šole, slovenski katoličani imajo ob nekem jezeru celo lastno kopalnico in letovišče. Seveda se morajo boriti duhovniki z velikimi težavami, plačevati morajo leta in leta dolgove, s katerimi so obremenjene cerkvene nepremičnine. Toda pri vsem tem imajo za seboj zvesto in verno ljudstvo.

Tako je bilo predavanje preč. g. Zrnca ne le zelo zanimivo, temveč posebno za tržaške in svetoivanske razmere nad vse spodbudno. Bilo nam je nekako izpraševanje vesti, ali smo pri Sv. Ivanu res vse storili, da bi tudi pri nas ohranili in dvignili versko in slovensko narodno zavest. Cesar nismo storili, hočemo storiti v bodoče z večjo zvestobo in požrtvovalnostjo. Zato smo za obisk in predavanje preč. g. Zrnca zelo hvaležni.

storili, da bi tudi pri nas ohranili in dvignili versko in slovensko narodno zavest. Cesar nismo storili, hočemo storiti v bodoče z večjo zvestobo in požrtvovalnostjo.

Zato smo za obisk in predavanje preč. g. Zrnca zelo hvaležni.

P. S.

Sv. Križ pri Trstu

V soboto 11. t. m. nekaj minut po 1 uri zjutraj je izgubila življenje pri cestni nesreči v Barkovljah naša vaščanka 29 letna Eda Bogatec. Pogreb je bil v nedeljo popoldne. Sv. maša za dušnico pa v ponedeljek 20. t. m. ob 7.30 zjutraj.

Staršem in sorodnikom pokojne izrekamo iskreno sožalje!

Vsem nam pa naj bo ta tragičen slučaj resen opomin k čuječnosti »zakaj ob uri, ko ne mislimo, bo prišel Sin človekov.«

Evropski tečaj

Na tržaški univerzi so otvorili tretji tečaj o prevozih v evropski skupnosti. Otvoritvi so prisostvovali najvišje tržaške oblasti. Tečaj je otvoril rektor tržaške univerze prof. Origone. Poslanik Lambert Schaus, predsednik prevozne komisije evropske ekonomske skupnosti je imel prvo predavanje. Tečaj bo trajal tri tedne; predavalo bo 17 profesorjev iz več evropskih držav.

»Miramar« v deficitu

V septembru bodo verjetno ukiniteli posebni vlak Miramar, ki nekaj mesecev povezuje dnevno Trst z Dunajem preko Ljubljane in Maribora. Prošnja za ukinitve je bila vložena od strani jugoslovanskih železnic, ker se je doslej vozilo povprečno le devetnajst potnikov v odseku Sežana-Maribor, osem pa v odseku Trst-Sežana. Avstrijske železnice pa bi progo rade obdržale.

»Trieste«

Izšla je nova številka revije »Trieste«. Med drugim vsebuje članka Corrada Belcija o deželi Furlanija - Julijska Benečija, Giorgia Cesarja o »Zaključnem poglavju tržaške neodvisne socialistične zveze«. V kroniki je omenjeno med drugim predavanje o tržaških skladateljih, ki ga je imel v Zagrebu prof. Pavle Mekit.

Telefoni, avtobusi, avtomati

V pasazi Fenice so postavili telefonske kabine iz katerih se lahko avtomatsko telefonira v kraje, ki so teletelefonsko povezani s Trstom. Telefoni delujejo s kovanci. Nova avtobusna proga št. 24, ki povezuje železniško postajo s sv. Justom nima sprevednikov za razdeljevanje vozniških listkov. Namestili so posebni avtomat. Potnik vtakne v avtomat kovancev po petdeset ali sto lir in dobi vozovnico in ostanek.

»Italija - Nemčija« v Trstu

Posebna potujoča razstava »Italija in Nemčija v evropskem združenju« se je ustavila za dva dni tudi na tržaškem trgu Unità. V štirinajstih urah si jo je ogledalo nad 15.000 obiskovalcev. Razstava je prikazovala sodelovanje dveh držav v sklopu evropskih trgovinskih, kulturnih in političnih izmenjav.

OBVESTILA

RAVNATELJSTVO Državne strokovne industrijske šole v Dolini obvešča, da se bodo popravni izpiti vseh vrst pričeli v ponedeljek 3. septembra ob 8.30 s pismenim nalogo iz slovenščine. Zanimirani učenci si lahko ogledajo urnik in razpored izpitov na šolski oglasni deski. — Vsi učenci, ki so izdelali I. in II. razred ter tisti, ki niso izdelali, so vabljeni, da se čimprej vpišejo za prihodnje šolsko leto. Ravno tako se vrši vpisovanje za I. razred. Tajništvo šole je zato odprto vsak dan od 8.30 do 12. ure.

V MARIJANČU NA OPCINAH se vrši vpisovanje gojencev za novo šolsko leto 1962-63. Zavod vodijo salezijanci. Ker je malo prostih mest, zato svetujemo, da se resni prosivci takoj oglasijo. Naslov: Narodna ulica 89, telefon: 21-113. - Ravnateljstvo.

NA OPCINE k procesiji, ki bo v nedeljo 9. septembra, bo iz Gorice peljala posebna koriera. Odhod ob dveh popoldne v Travnika. Koriera bo šla skozi Standrež, Sovodnje in Gabrje. — Vpisovanje sprejema fotograf Kleindienst na Travniku.

ROMANJE NA BARBANO, 15. septembra. Iz Gorice odpotujemo s koriero ob šestih zjutraj. — Vpisovanje sprejema izključno fotograf Kleindienst.

ROMANJA V LURD organizira potovanje agencija IOT - ulica Oberdan 6, Gorica, tel. 38-38, v dnevi od 23. do 29. septembra. Potovanje z avtopulmani preko sinje obale s pristankom v Ventimiliji, 3 dni v Lurdu in z izleti v Biaritz in k Sv. Sebastjanu v Španijo. Vse informacije daje IOT. Cena L 34.500 več 5000 vpisnina.

VPIŠOVANJE za prihodnje šolsko leto na liceju-gimnaziji in učiteljski šoli s slovenskim učnim jezikom v Gorici, ul. Croce 3, traja neprekinjeno do 25. septembra t. l. Vsa potrebna obvestila dobe dijaki na tajništvo obeh šol.

RAVNATELJSTVO Državnega znanstvenega liceja s slovenskim učnim jezikom v Trstu sporoča, da se prično zrelostni izpiti v jesenskem izpitnem roku šolskega leta 1961-1962 dne 14. septembra 1962 ob 8.30 s pismenim izpitom iz italijanščine.

RAVNATELJSTVO Državnega znanstvenega liceja s slovenskim učnim jezikom v Trstu sporoča, da prično vsi popravni izpiti — sprejemni za licej — vstopni in razredni — v jesenskem roku 1961-1962 dne 3. septembra 1962 ob 8.30 s pismenim izpitom iz slovenščine.

DAROVI

Za Marijin dom v Rojanu: Družina Zini 2.000; Natlačan 1.000; M. Hrobat 1.000; J. U. 1.000; Pina Piščanc 1.000; G. V. 1.000; G. Bandelli 1.000; Widmann 1.000; G. R. 1.000; matere ob sklepu otroškega vrta 1.000; G. A. 1.000; Ana Ferluga 1.000; St. 100.000; N. N. 7.000; Kastelic 1.000; N. N. ob srečnem zaključku izpitov 1.000; družina Piščanc ob mamini smrti 3.000; svakinja Marija namesto cvetja na grobu pok. Ivana Bandel 1.000; Dora Furlan v isti namen 1.000; Veronika Kerševan 1.000; družina Zini ob smrti Ivana Bandel 10.000 lir. — Bog plačaj!

Za Katoliški dom: Filej Josip - Standrež 2.000; Tomšič Janko - Standrež 1.000; Pavletič Marija - Standrež 1.000; Debeljak Franc - Standrež 500; v spomin prof. M. Fileja darujejo: M. F. 1.000; Kusič Karla 1.000; H. F. 3.000; N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; družina Stekar 1.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpa: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 700 davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici